

Grad anstødeligt, og naaget man vistnok maa antage, at der efter Grundloven maa finde Afgang Sted til at forlade den Religion, man engang har hørt til, bør det see under særegne Betingelser og nærmere Bestemmelser, saa at der ikke drives et grovt og letfindigt Spil med saadanne Religions-Forandringer. I andre Stater, hvor man har givet udtryffeligt Hjæmel til Dvergang fra den ene Religion til den anden, eller forudsat det, som givet, som det især er Tilfældet i de Stater, hvor forskellige religiøse Confessioner ere ligeberettigede, er der forekrevet, hvad der skal iagttages ved saadan Dvergang s. Gr. at Vedkommende skulde møde hos Præsten, give deres Erklæring, gjøre Rede for deres Grunde, modtage hans Forestillinger, og derefter afvente nogen Tid, forinden deres Erklæring faaer nogen endelig Virkning. Disse Former ere vistnok ikke meget betydende til at opnaae Hensigten, nemlig at der i denne Dvergang virkelig er Sandhed og Alvor og ikke blot et letfindigt Spil, hvortil man maa see ledes af urene Bevæggrunde; men Staten viser dog derved en Omhu til at forebygge, hvad der i høi Grad er forargeligt. Hvis Former der skal iagttages, naar et Individ, der hører til et Religions-samfund, træder ud af Samme, er Noget, som man maa vente grundigt overveiet, naar de Foranstaltninger indføres, som skulle finde Sted, for at Folketjens og de øvrige religiøse Samfunds Forhold kunne ordnes ved Lov. Heri er altsaa en Grund mere til at staae paa det, som er Hovedpunktet for den Fraction af Udvalget, hvortil jeg henhører, at der ikke maa foreskrives Noget, der indgriber i de religiøse Forhold, førend den i Grundlovens §§ 80 og 83 udtalte tilkommende Ordning af de kirkelige Forhold ved Lov gennemføres. Det forekommer mig derfor, at der kunde være god Grund til, at det indtil videre blev overladt til Regjeringen — det være sig til hvilket Ministerium man vil — at bevillige borgerligt Ægteffab for de vedkommende Personer, der vüsse at indgaae Ægteffab med hinanden, og høre til Samfund, der ikke have anerkjendte Præster, der kunne sammenvie dem. Hvad § 2 angaaer, indeholder Betænkningen Grundene, hvorfor den omhandlede Fraction af Udvalget ikke kan anbefale denne §, som den er

given, og blandt andet, at den er dybt indgribende i Folketjens, naar den paalægger Folketjens at anerkjende som sine Medlemmer de Indvidder, som paa den aabenbareste Maade handle mod Kirkens Bekjendelse, og det gjør vistnok de, som indgaae Ægteffab med Uchristne under Betingelse af, at Børnene ikke skulle opdrages i den christelige Religion. Det er Noget, som paa det Allereftertryffeligste er forbudt i den augsburgske Confession. Den ærede 1ste Lands-thingmand for 3die Kreds (Kierkegaard) har ogsaa udhøvet flere andre Grunde, hvorfor denne § kommer i Conflict med Folketjens, hvilket jeg dog ingenlunde alle kan tiltræde. Min ærede Sidemand (Blechingberg) har foreslaaet en Omændring af § 2 derhen, at Afdgangen til borgerligt Ægteffab for Bekjendere af forskellige Religions-samfund kunde finde Sted, naar de ikke begge ere Christne. I en vis Henseende retter vistnok Lovudkastet derved, forsaavidt deraf vil følge, at borgerligt Ægteffab ikke kan finde Sted mellem Lutheranere og Reformeerte. Jeg troer, at det er en afgjort Sag, at der ikke i disse Kirkens Love er den allermindeste Hindring i, at der indgaaes Ægteffab mellem Medlemmerne ved kirkelig Vielse, og det strider mod begge Kirkers Grundsatninger at antage, at Vielse her skal være borgerlig, undtagen naar det i sin Tid bestemtes ved en Statslov, som de da naturligtvis maatte underkaste sig. Den høit-ærede Cultusminister har vel udtalt, at man ikke her kunde gjøre Forskiel paa de forskellige Religions-samfund, som vare afvigende fra den almindelige Landsreligion eller Folketjens, men hvad den reformeerte Kirke angaaer, er det ikke alene en Kjendsgjerning, at der ikke er Noget i disse Kirkers Forsatning eller Love, som hindrer deres Medlemmer i at indgaae Ægteffab indbyrdes ved en kirkelig Vielse. Men vi have jo derom et bestemt Rescript af 1ste Mai 1789, som sætter dem paa en aldeles lige Fod i denne Henseende. Vilsen forrettes af den Præst, til hvis Menighed Bruden hører, og det afgjøres ved Dverenskomst imellem disse Ægtefolk, i hvilken Kirke Børnene skulle opdrages. Der er altsaa ikke den allermindeste Grund til med Hensyn til disse Religions-samfund at